

PERDIDO NA NÉBOA

Z
anfoneiro

PERDIDO NA NÉBOA

Malvivín moito tempo no baleiro
e quedei sen máis azos que os que deixa unha historia
de promesas esmelladas e camiños desandados.
Se frecuntei escolas de relustre e sona varia,
tan só devín foreiro dun universo alleo
que outros me arrendaron por un tempo mal tasado .
Funme envolvendo coma mazaroca de millo
en capas de espurias primaveras
e de incertezas farisaicamente aclamadas;
e cando ao fin chegou o intre da colleita
esfollei a miña alma coa avidez do mergullante
que nunca da un respiro ata o límite do alento.
E veleiqué o froito do desvelo:
mans aferradas a un fardo cheo de vento
e pés coma buxainas xirando sempre igual.
Malia a todo, seguín
e seguín camiñando sen coller cara ningures,
e seguín camiñando,
e seguín e seguín...
Ata que un xélido día de sieiro e de corisco,
perdido polas serras da Carba e do Xistral,

quixo a miña estrela empoñerme por aquí,
por este lugar de lagoas que espellan os piñeiros
e correntes que levan mazás dos pumariños;
por esta terra de fragas e pasteiros
onde o río é un bo vedraño que vixía o armentío;
por este nobre sitio onde houbo en tempos idos
pazos soarengos e castelos ameados
que deixaron un remol nos ollos que aínda brillan.
Todo foi tal cual, como agora vos direi:
abateuse de socato sobre o campo dos meus ollos
unha néboa abrancuzada que detivo sen dó
o paso que eu levaba, indeciso e bambeante.
Doridamente cego, vetei que dende o ignoto
algún lobo axexaba o roxelo esgarriado.
Perdín os tentos de todos os meus membros
e mesmo o acordo que tanto me compría.
Cando o ceo así o dispuxo,
espertei coa languidez da animalia que hibernou
e unha luz diminuta coma o ollo dun peizoco
acenoume escintilante dende o fondo do camiño.
Perante min foise abrindo un sollado iluminado
que as pantasma doutros tempos teimaban por negar.
Receoso coma quen non sabe de agasallos
refreguei os meus ollos unha e outra vez,
agardando que todo fora unha ilusión,
un fugaz ronsel no ceo, un espellismo, unha miraxe,
mais ela seguía alí,

teimosa e persistente,
faro de naves en noite sen luar .
Funme achegando paseniño
coma tartaruga de illargas pandidas
polo peso dunha carga que frea o seu andar.
O alancar vigoroso doutros anos
mudouse nesta hora
en lene obstinación de volvoreta
que busca co sixilo das súas ás
vieiros segredos cara o nunca revelado.
E así foi que ao fin cheguei á porta dun belén
afastado do pobo nun recanto recollido
onde o caserío xa empeza a clarexar.
Ao chamar cos meus cotenos na xélida madeira
unha man brumosa con mitóns de encaixe branco
perfilouse dende a nada como grande marabilla
e unha voz sentín que abrollaba dende o fondo :
-“Este é tempo de pandemias e o pesebre doutros anos
non podemos amosar cal cadra nestas datas:
siga en paz o seu camiño, cabaleiro de fasquía apesurada,
e agarde nova anada para virnos visitar”.
-“Non son persona abastada nin veño con imperios,
só pido algo de palla estrada polo chan
para pasar esta noite ao abeiro da tormenta”.
-“Se é así, apuxe a porta e traspase o seu lintel,
porque onde hai un belén nunca falta a caridade.
Só lle pido a cambio

que non faiga argalladas nin maldades raposeiras
que perturben as figuras e a súa maquinaria”.

-“Perda o seu coidado, que son home de lei
e nunca raspiñero, xurafaz nin armadanzas,
por mais que o pardomonte que levo por vestido
non acaia propiamente co que acabo de dicir”.

A man esvaeceuse e eu vinme xusto dentro
dun pesebre ateigado de figuras en penumbra
que inundaban todo o espazo de recendos siderais.

Cando ao fin me estendín enriba do chan duro
acendeuse sobre o berce aquela luz pequerrechiña
que os meus pasos guiara pola néboa tenebrosa.

E vin o rostro de Xesús acabado de nacer,
infante de pel albela e de ollos cristalinos
como areas asolladas no fondo do mansío
dun regato limpo e claro.

Hipnotizado do misterio
e anainado pola calma do belén na escuridade
fun caendo sen sentilo nun sopor indomeñable.

E entón falou o Neno ollando cara min:

-“Eu son a vida e a verdade.

Escóitame e abandona
esa senda tortuosa de voltas e revoltas
que non levan a bo porto.

O belén que te acobilla é moito máis
que un fato de figuras de donosos movementos,
é unha alegoría para os que andan pola vida:

as pezas van e veñen en harmoniosa sincronía
actuando solidarias con todas as demais;
nunca se desleian do traballo que as libera ,
e non esquecen a beleza da terra e mais do ceo:
a das montañas, a dos ríos e a das noites estreladas;
discorren entre pontes, monumentos e sendeiros
habitando humanamente o espazo en que as puxeron.

E eu estou no centro
coma punto en que converxen todos os camiños,
mais non coma señor de forza e de coitelo
senón coma un meniño humilde sobre a palla.

Por iso isto che digo e pido que me sigas:
ti es tamén figura
dun mundo que se move cal se fora un gran belén:
acompa os teus pés aos de todos os irmáns
sen querer empoleirarte por riba dos demais,
traballa pola paz e axuda a construír
un mundo de consensos en que todos teñan voz.

Sal da cuncha onde te pechas taciturno
e axota os pesadelos que rillan a túa mente,
mergúllate no fondo desa alma arrevesada
e mira polo neno que aínda levas dentro:
a vida é alegría e non tribulación,
obradoiro de beleza ao que todos son chamados
para que xuntos algún día consigan concluír
o proxecto máis fermoso da irmandade universal”.

E aquí calou o Neno e fíxose o silencio.

Os meus ósos descansaron non sei por cantas horas
ata a primicia da mañá que abreu o novo día.
Espertei cos peteiros das pombas no lousado
e o roxe-roxe dun ratiño bulindo polas pallas.
Abrín os ollos e outra volta contemplei aquela man tan misteriosa
que agora a porta abría p(a)ra encetar outra xornada.
Deixei o meu belén, que era o de Begonte,
e saín coa ledicia do que sabe xa por fin
a onde o levan os camiños que ten de percorrer.